

179

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ROMULUS BĂRBULESCU — GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

******

TAINA MESAJULUI COSMIC

EDITATĂ DE REVISTA ȘTIINȚĂ și TEHNICĂ

ROMULUS BĂRBULESCU – GEORGE ANANIA

CONSTELAȚIA DIN APE

★ ★ ★
★ ★ ★

Taina mesajului cosmic

Coperta - desen : NIC. NICOLAEV

Colecția „Povestiri științifico-fantastice"
Anul VIII – Nr. 179 – 1 mai 1962

Din scrisorile cititorilor

Sînt o veche prietenă a Colecției. Fiecare număr reprezintă pentru mine o lectură plăcută și atrăgătoare.

Încă de mică am vrut să devin arheolog și parcă văd cum visul meu prinde aripi.

Dintre lucrările originale apărute mi-au plăcut în mod deosebit romanele „O iubire din anul 41042“ de S. Fărcășan, „Sahariana“ de M. Solomon și I. M. Ștefan, „Turneul de primăvară“ de H. Matei și povestirea scriitorului sovietic I. Zabelin „O tragedie dincolo de cercul polar“.

Și acum cîteva observații și sugestii :

— Aș dori ca lucrările publicate să fie mai lungi (5—6 fascicule). Lucrările mai lungi sînt mai interesante și te țin într-o încordare mai lungă.

— Prezentarea grafică este minunată.

— Aș dori să citesc un roman care să trateze un subiect în legătură cu arheologia.

VASILESCU C. DOINA
elevă — Ploiești

Sînt elev la Liceul „N. Bălcescu“ din orașul Brăila. Citesc cu regularitate povestirile apărute în paginile Colecției. În nr. 151 am citit lucrarea lui M. Nemcenko „Glemra“ sau „Cei ce zboară spre frați“.

La rugămintea dv., tov. Nemcenko a trimis redacției o scurtă notă autobiografică. Vă rog să-i mai cereți ceva : să scrie urmarea pasionantei lui povestiri apărute în Colecție. De asemenea, aș fi bucuros dacă ați avea posibilitatea să publicați și celelalte povestiri științifico-fantastice ale lui M. Nemcenko : „N. M.“, „Chemarea pămîntului“ și „Întîlnirea“, despre care se pomenește în nota autobiografică.

HARITON MIHAIL

Corespondentului nostru și altora care și-au exprimat aceeași dorință le răspundem că am dat la tradus aceste povestiri scrise de Larisa și Mihail Nemcenko (REDACȚIA)

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

Tehnomecanicul Mircea Vrej primeşte o veste neaşteptată. Naturalistul şi telecinereporterul Su Mima, prietenul său, îl anunţă că abisoscaful „Constelaţia II" va porni cu două luni mai devreme să cerceteze lanţul vulcanic submarin „Constelaţia din ape".

Mircea, care se pregătise de mult să participe la această expediţie, îl întîlneşte pe ilustrul oceanolog Igor Svetloum — supranumit „Stăpînul stihiilor" —, pentru a-i solicita primirea în rîndurile echipajului condus de el.

„Stăpînul stihiilor" intenţiona să-l primească pe Mircea în echipaj. Totuşi îl supune unor examene ciudate, dorind să-i verifice cunoştinţele. Cu această ocazie, Mircea îi prezintă bătrînului oceanolog teleultrasonul, aparat cu ajutorul căruia se poate stabili legătura cu suprafaţa în timpul cercetărilor abisale. În schimb, Svetloum îi comunică lui Vrej noi date asupra ultimului mesaj trimis de expediţia anterioară, „Constelaţia I", care dispăruse.

Într-un articol ştiinţific, Su Mima subliniază ciudăţeniile „Constelaţiei din ape". Aflăm astfel că ultrasunetele emise de vulcani dezagregă orice corp ce intră în zona lor de acţiune. Cercetătorii dispun însă de o carcasă protectoare din oberoniu — metal descoperit recent şi care reflectă vibraţiile.

Mircea Vrej este numit în cele din urmă pilot al „Constelaţiei II" şi o dată cu el este ales în echipaj şi Su Mima, ca naturalist şi cineast subacvatic. Noul pilot face cunoştinţă cu ceilalţi membri ai expediţiei: geofizicianul şi gravimetristul Arno Patterini, medicul şi cosmobiologul Nyass Umbo, şi vulcanologul Doina Lan.

Abisoscaful „Constelaţia II" îşi începe cercetările. Este vizitată Peştera cristalelor care fusese semnalată de prima expediţie. Aici se descoperă un misterios oraş părăsit. Doina şi Igor Svetloum speră să găsească urmele „Constelaţiei I", din echipajul căreia făcuseră parte George Lan, fratele Doinei, şi Inna, fiica oceanologului.

După nenumărate peripeţii, străbătînd trei praguri de bacterii care astupă în loc de magmă craterul vulcanului, cerce-

tătorii ajung pe fundul unei fose stranii. În mod inexplicabil, presiunea a scăzut la cîteva atmosfere. Aici îi întîmpină George, fratele Doinei. El îi conduce mai jos într-o lume uluitoare, populată de o faună și de o floră luxuriantă. Ei văd un oraș aidoma aceluia din Peștera cristalelor. Tot aici întîlnesc încă trei dintre membrii „Constelației I" : oceanologul Sinii Teci, pilotul Inna Svetloum, mineralogul Hans Aal.

În timpul stăvilirii unei erupții vulcanice, noii veniți fac cunoștință cu luhii, ființe gînditoare subacvatice, care construiseră această lume. Luhii sau siderantropii — după cum sînt numiți de pămînteni — le prezintă istoria Tümgavoului. În limba siderantropilor, „pămîntul" este numit tüm, *iar „apa"* — gav. *Astfel, tümii (pămîntenii) află că tümgavii veniseră de pe o planetă cu greutate mare, și s-au stabilit pe fundul oceanului terestru, deoarece numai aici se găseau presiunile necesare existenței lor. Datorită însă faptului că la suprafața apei posibilitățile de dezvoltare a civilizației sînt mai multe, ei au hotărît să se ridice pînă acolo cu întreaga lor lume. Pentru aceasta, le-a fost necesară adaptarea la micile presiuni, pe care le-au obținut cu ajutorul pragurilor bacteriene, emițătoare de ultrasunete. Forța ascensională le era dată de presiunile magmei.*

Iată însă că materia incandescentă dirijată de siderantropi își mărește temperatura și presiunea, amenințîndu-i cu pieirea. Siderantropii nu-și pot părăsi lumea din pricina ultrasunetelor. Ei nu dispun de oberoniu care i-a ocrotit pe abisonauți.

La o consfătuire, pămîntenii hotărăsc să trimită la suprafață un mesaj în care cer construirea unor abisoscafe uriașe pentru evacuarea în caz de pericol a lumii subacvatice.

Expediind mesajul, Sinii Teci își găsește moartea.

Noilor sosiți li se arată un monument ciudat : submarinul „Nautilus" și sfera locotenentului Elstead ajunseseră amîndouă aici printr-o întîmplare neobișnuită.

Pentru preîntîmpinarea pericolului tot mai amenințător al magmei, pămîntenii și siderantropii încearcă să aleagă speciile mai interesante de plante și animale care să fie evacuate la suprafață.

Dragostea născută între Inna Svetloum și Mircea Vrej devine tot mai puternică. Pămîntenii leagă prietenii trainice cu siderantropii : cu profesoara Lulh și elevul ei Arh, cu inginerul Vuys, iubitul ei, cu Pöyk, președintele Consiliului științific și alții. Su Mima organizează un spectacol cinematografic, prezentînd imagini de la suprafața planetei.

Magma amenință să topească pereții lumii subacvatice și să năvălească înăuntru. Abisonauții pornesc să cerceteze centrele industriale ale gazdelor, pentru a calcula condițiile optime în care aceste centre pot fi evacuate.

(Urmare din numărul trecut)

— Imaginea descoperită în Peştera cristalelor! zise Doina. Clădirea aceasta seamănă cu cea din desen. E oare un simbol?

— Cred că da! răspunse Su Mima.

Îi cerură însoţitorului lor cîteva lămuriri.

— Prima uzină cu care luhii au început transformarea magmei semăna cu aceasta, le explică siderantropul. Construcţia ei a devenit un simbol al lumii noastre, deoarece din magmă s-a născut tot ce e ridicat în jur.

Îi întîmpinară doi tümgavi în vîrstă care discutară ceva cu Hans Aal.

— Ne-au invitat să urcăm la ultimul etaj, pentru a ne explica întregul proces tehnologic, spuse acesta.

Înotînd după gazdele lor, se văzură conduşi de-a lungul unui tunel pînă sus. Pe drumul acesta se putea observa ovoidul uriaş şi verde, construit în interiorul clădirii. Su Mima se opri de cîteva ori să filmeze. Priviră printr-o ferestruică transparentă din peretele ciudatei construcţii.

— Acest cuptor gigantic este construit din crisoberil, spuse unul dintre luhi.

— Crisoberil? exclamă Mircea.

— Da, să nu fiţi surprinşi! Dacă la suprafaţă el este o piatră rară şi preţioasă, aici se găseşte din belşug. Dar să revenim la cuptorul pe care-l vedeţi. E umplut cu apă la temperatura de zero grade. O secţie auxiliară, dar extrem de importantă o constituie „moara" în care lucrează... organismele litofage. Cîteva specii necunoscute vouă au proprietatea de a extrage silicea şi de a absorbi gazele. Topită şi pulverizată, lava în contact cu apa produce mici explozii sau se solidifică. La rîndul ei, această pulbere „cineritică" * este transformată uimitor de repede cu ajutorul microorganismelor. Elementele pulberii trec în soluţie sub formă de săruri, fiind preluate de aceste infime vieţuitoare. Complicatul proces de separare a

---

* Material fin, rezultat în timpul erupţiei, asemănător cu nisipurile şi cenuşa *(n.a.)*.

elementelor cu ajutorul microfaunei și microflorei, ca și din fragmentele fărîmițate de litofage se încheie rapid pe fundul acestei instalații. Se obțin șase șarje pe oră, bacteriile fiind apoi evacuate și înlocuite cu un alt schimb de microorganisme.

— Nu cred totuși că acesta este singurul mijloc întrebuințat pentru separarea elementelor, spuse Doina.

— Nu, desigur că nu. Să treceți în primul rînd pe la Centrul cristalogen. Multe taine vă vor fi lămurite acolo.

În cuptor se produseră o serie de explozii și pocnituri. Un huruit înfundat domina aceste zgomote. Începuse o nouă șarjă. Încercară să vadă ceva prin ferestruica rotundă. În afara unui haos de gaze și de mici scînteieri nu putură distinge altceva.

— Cu această materie fărîmițată ce se face? întrebă Su Mima.

— Materie primă pentru Uzinele vii!

— Uzinele vii?!

— O să pricepeți curînd, îi liniști Hans.

Porniră spre Centrul cristalogen. Edificiul începea cu o piramidă roșie, înaltă de peste 50 m. De la ea pornea o spirală gigantică de aproape 300 m, care era întreruptă iar de o piramidă asemănătoare ș.a.m.d. Clădirea se întindea ca un arc de cerc pe o lungime de cîțiva kilometri în jurul orașului. Un strat verzui, dens o învăluia în întregime.

În incinta piramidală, cîțiva siderantropi urmăreau procesul trecerii magmei în spirala uriașă. Un tunel îngust, luminat din loc în loc, era construit de-a lungul spiralelor transparente prin care topitura curgea ca un rîu incandescent. Abia acum putură observa că lava curgea printr-un jgheab larg, ușor înclinat, care lega spiră cu spiră.

— Formațiile de spire de deasupra jgheabului pot fi asemuite cu geodele*, explică Hans Aal. La ce folosesc, veți observa îndată!

Cu ajutorul punctelor de observație construite special, se putea urmări totul.

— Să vedem ce se întîmplă, își reluă Aal explicațiile. Iată, din vaporii fierbinți saturați cu silice se cristalizează pe pereții spiralelor cantități masive de minerale. Lava își pierde încet căldura. Din cauza mineralelor care se separă, silicea capătă culori variate. Cu cît ne apropiem de a doua piramidă, materia încinsă se răcește. La suprafața ei apar primele substanțe solidificate. Unele sînt cristalizate. Ele plutesc în masa topită. Punctele acelea sclipitoare, asemănătoare cu stelele, sînt cristale de platină și osmiat de iridium: primele metale de diferențiere. La cea dintîi piramidă aceste

---

* *Geodă:* cavitatea unei roce, căptușită cu minerale cristalizate *(n.a.)*.

cristale sînt captate, iar lava, înconjurată de norii de gaze își continuă drumul.

Blocuri mici de piatră verde pluteau în rîul de flăcări. Ele erau împinse de către masa lichidă mai departe, pînă la stația următoare, unde se retopeau învăluite în flăcări. Tot aici se formase o stranie „stîncă" cenușie, în ale cărei goluri și fisuri se zăreau cristale verzi și altele sclipitoare și transparente.

— Sînt cristale de diamant, explică Aal, iar rocele verzi conțin mult fier și magneziu.

Plecară mai departe fermecați de laboratorul uriaș construit de siderantropi. Cîte generații au trecut, cîți gînditori anonimi și modești și-au închinat viața proiectelor și experimentărilor pînă cînd s-a născut această „minune" ! Gîndurile urmăresc izvorul ei în timp, pătrund înțelesul amenințării prezente și se frîng. Nu se poate ! Este imposibilă absurditatea dispariției, a înecării în magma clocotitoare și oarbă. Tot ce-i mai bun și mai luminos în oameni se ridică împotriva distrugerii. Nu se poate !

Rocile începură să devină cenușii și brune. Fiecare spirală semăna acum cu coastele abrupte ale unei prăpăstii monstruoase, luminată de văpăi, învăluită în ceața vaporilor fierbinți, străbătută în toate direcțiile de vinișoarele incandescente ale lavei. Pe alocuri, blocurile fantastice de granit se retopeau, se amestecau cu exploziile vijelioase ale vaporilor saturați, încărcați cu metale rare.

Resturile de granit, vîscoase ca un aluat se mișcau încet și, colorate și strălucitoare, păreau broboane de sudoare, solidificată pe trupul diform al unui uriaș de flăcări. Pretutindeni creșteau și se dezvoltau morioanele* fumurii, berilele verzi, euclazul, fenocitul roșu, acvamarinul, topazele și ametistele.

Trecînd de stația următoare, vaporii începeau să se răcească și mai mult. Spiralele erau acoperite de cuarțuri cenușii. Printre ele se aflau cristale de feldspat. Puțin mai departe, într-o peșteră stranie, crescuse o pădure de sulițe ascuțite : cristalele de stîncă. Aminteau de acele ariciului de mare.

Continuîndu-și incursiunea, abisonauții văzură minerale albe, compuși sclipitori ai sulfului, și umbrele întunecate ale metalelor grele. Întîlniră compușii sulfuroși ai fierului, iar puțin mai departe se opriră surprinși în fața unor foițe

---

* *Morion :* cristal de munte de culoare aproape neagră, care prezintă însă în spărturi fine o culoare brună. Încălzit cu precauție, se decolorează și devine galben. Încălzit mai departe își poate pierde complet culoarea. Compoziția, culoarea și proveniența lui nu sînt încă stabilite *(n.a.)*.

roșietice, ce păreau frunze de toamnă presărate pe aleile cenușii.

— Aur! șopti Hans. Aici, ca și la noi acum, nu prea mai are căutare. Se întrebuințează doar în tehnică.

Cînd se opriră obosiți și încîntați, lava răcită zăcea pe jgheaburi.

— Uluitoare construcție! exclamă Arno Patterini. Și cînd te gîndești că această lavă care ne pîndește din afară ca să ne piardă este totuși atît de folositoare cînd o îmblînzește omul! Am străbătut în cîteva ore întreaga tabelă a lui Mendeleev. Știți că ideea unei asemenea construcții a avut-o și un pămîntean? Mai exact, geochimistul sovietic A. E. Fersman * a propus în același sens crearea unui *Elementariu*, care însă pentru noi a rămas pînă acum doar o idee fantastică.

— Dar ce se întîmplă cu toate elementele văzute? întrebă Nyass Umbo.

— Desigur că din lava solidificată sînt alese elementele necesare, presupuse Doina. Lava aceasta este bogată în metale rare, ca vanadiul și beriliul.

— Chiar așa și este, confirmă Aal. Cristalele, pure și impure, sînt sortate. Minereurile de asemenea. Materiile reziduale sînt retopite și evacuate prin conul vulcanic exterior. Procesul pe care l-ați văzut durează cam două luni de zile și uneori mai mult. Procedee speciale, greu de explicat, ajută enorm transformarea aceasta uimitoare, care în scoarța Pămîntului se efectuează în sute de mii și milioane de ani.

— De neînchipuit! exclamă pentru prima dată Igor Svetloum. Dacă am împrumuta aceste procedee de la siderantropi...

— Sînt absolut de acord! Posibilitatea obținerii beriliului și a vanadiului în cantități inepuizabile a devenit o realitate. Și acum să plecăm mai departe pentru a vizita Centrul cristalelor gigantice. Vom trece apoi pe la Uzinele vii! încheie Hans Aal, punîndu-se în fruntea grupului.

Centrul cristalelor gigantice, strălucind în culoarea unui acvamarin intens era alcătuit din 12 sfere. Fiecare clădire se afla cam la 100 de metri de celelalte. Coridoare cilindrice legau sferele între ele, pătrunzînd chiar prin mijlocul lor. O mare animație domnea în jur. Vehicule de culoare neagră soseau și plecau neîntrerupt. Din ele se descărcau rezervoare pătrate.

Abisonauții pătrunseră într-o uriașă sală sferoidală. Se aflau pe o punte metalică îngustă, ce înconjura un impresionant glob transparent. În întîmpinarea lor sosiră cîțiva siderantropi. După amabilitățile de rigoare, își concentrară atenția asupra celor ce se petreceau în fața lor.

---

* *Fersman, Aleksandr Evghenievici:* celebru geochimist și mineralog sovietic; a trăit între anii 1883—1945 *(n.a.)*.

Două bazine mici, ca două mingi violacee erau legate între ele cu un coridor. Fiecare avea în partea inferioară cîte o platformă. În calotele astfel formate se zăreau cîteva cristale galbene, unite printr-un sistem de fire incandescente. Din bazine porneau cabluri groase. Cablurile se adunau în două cuburi mari.

Un lichid limpede umplea pe trei sferturi baloanele violacee. Printr-unul dintre baloane se ridica un grăunte cristalin, ce se mărea văzînd cu ochii. În acest timp un alt cristal cobora în globul alăturat, mișcarea repetîndu-se continuu.

— Aici asistăm la fabricarea cristalelor de siliciu. Procesul are loc în condițiile unui vid înaintat. Silicea impură, obținută așa cum am văzut, este retopită în cuptoare speciale, unde se purifică. Această silice alcătuiește cristalele, și iată cum : un monocristal de siliciu este trecut în jos prin acest lichid. Monocristalul — grăuntele — se transformă într-un centru de cristalizare. În lichidul fierbinte se mai pot topi și cantități mici de metale rare, care dau cristalelor proprietăți deosebite — electrice, termice, luminescente.

Însoțiți de Irh, inginerul-șef al Centrului, vizitară și celelalte clădiri. Primele patru grupuri făceau parte din secția beriliului. Admirară cristale ce atingeau 30—35 m înălțime. În această secție se „construiau" cristale de euclaz, fenocit roșu, crisoberil verde, acvamarin întunecat și strălucitor.

În continuare au văzut cristale negre, albe, fumurii și galbene, și chiar cristale în care toate culorile se amestecau uniform și atrăgător. Cînd părăsiră această lume de basm, erau fermecați și mîndri de geniul tehnic al siderantropilor, ale căror creații se puteau lua la întrecere cu „minunile" realizate de tümi.

— Așadar, încheie Svetloum discuția cu ceilalți, însemnările făcute pe parcurs ne vor permite să acționăm, în cazul unei evacuări, cu cea mai mare rapiditate și siguranță. Toate aceste excepționale realizări ale siderantropilor vor putea fi scăpate de la dezastru. Să mergem să raportăm concluziile noastre Consiliului științific !

Abia se urcaseră în acvamobil, cînd de undeva, dinspre terasa întîia, veni bolborositul înfundat al magmei care forța marele cilindru al lumii subacvatice.

CAPITOLUL XVIII

În luptă cu moartea

Noaptea adîncurilor fu coborîtă încet peste Lonlun. Marile luminofoare se întunecară pe rînd, acoperindu-se cu filtre subțiri de culoare albastră. Sus, pe cele trei terase, cristalele își micșorară în ordine descrescîndă intensitatea re-

acțiilor, iar hățișurile de alge, tulburate pînă acum de forfota viețuitoarelor, se liniștiră treptat. Lumea subacvatică începu să se afunde în somn. „Lumina de Piatră", slab luminată de irizațiile algelor fosforescente, deveni tăcută și pustie. Numai în depărtare, la marginea din sud, Centrul cristalogen scînteia abia ghicit în roiul de licurici al farurilor de siguranță. Ceva mai la stînga, Uzinele vii semănau cu flăcările despre care se vorbea în legendele pămîntene că joacă deasupra comorilor : bulele de oxigen răsfrîngeau ireala pîlpîire a algelor...

Peste tot liniște. Timpul se scurgea cu pași egali, iar pe cadranele ceasurilor cifrele se aprindeau la intervale regulate, marcîndu-i trecerea. În camerele vilei abisonauților, somnul coborîse greu și adînc. O dată cu oamenii adormiseră și grijile, și pasiunile, și chinuitoarea lor așteptare...

Întuneric...

Întuneric și liniște.

*

Explozia răbufni surd, ca și cînd un tunet îndepărtat ar fi pregătit venirea unei scurte și năprasnice furtuni de vară. Ea zgudui pereții vilei. La numai cîteva zeci de secunde urmă un amalgam de pîrîituri lungi și sinistre. Pămîntenii se treziră în aceeași clipă, buimăciți și nehotărîți. Întrebări rămase fără răspuns se întretăiară în aer, pînă cînd Su Mima, dezmeticindu-se primul, strigă din răsputeri :

— Erupe !

Și începu să se îmbrace cu mișcări repezi.

Îi urmară exemplul tăcuți, frămîntați de îngrijorare și neliniște. Costumele, aparatele de oxigen, căștile, și iată-i îngrămădiți în fața trapei din camera-ecluză. Înainte ca apa să fi umplut toată încăperea, dădură buzna afară. Vuietul semnalelor de alarmă din oraș se auzea puternic și enervant. Luminile se intensificaseră din nou și razele lor se încrucișau deasupra clădirilor. Alarmați, primii siderantropi ieșiseră pe străzi. Cinci roboți trecură cu repeziciune spre sud. O imensă pată cenușie se lățea de acolo din ce în ce mai repede. Abisonauții se aruncară în acvamobile și porniră cu maximum de viteză spre Lonlun.

Sute de siderantropi apăruseră dincolo de clădiri și priveau neliniștiți vălul roșiatic care gonea înaintea lui o masă de viețuitoare înnebunite. La sonoradio începu să se transmită un comunicat special pentru mobilizarea echipelor de intervenție.

O mare mulțime se adunase la sediul Consiliului științific. Clădirea, complet luminată, era plină de forfota savanților. Conducătorii orașului ieșiseră pe terasa largă, înconjurată cu trepte și colonade și începură să dirijeze de acolo activitatea Corpului special de securitate. Din depozitele centrale erau aduse materialele necesare primei intervenții, care erau de-

pozitate în acvamobilele cu motoarele în funcţiune. Un grup apreciabil de siderantropi se strînseseră în fundul terasei. Primeau măştile speciale şi rezervoarele cu oxigen lichid.

La sosirea pămîntenilor, ei le făcură loc de trecere, însoţindu-i cu priviri calde şi prietenoase. Conducătorii siderantropilor veniră în capul scărilor să-i întîmpine:

— Mulţumesc, prieteni! Mulţumesc, prieteni! le spuse de departe Pöyk, vădit tulburat.

După ce-i privi cîteva clipe în tăcere, continuă:

— Vă încredinţăm conducerea unei echipe de salvare.

Tot grupul abisonauţilor se apropie de terasă.

— Ei bine, spuse calm Pöyk, aşteptaţi roboţii de recunoaştere. Vă lăsăm. Acţionaţi după împrejurări! Cunoaşteţi acum procedeul tehnologic al reparării spărturilor. Sînt de părere ca femeile şi prietenul Svetloum să rămînă aici. Riscul e prea mare! Întorcîndu-se către membrii Consiliului ştiinţific, Pöyk adăugă calm: La postul de radio! N-avem timp de pierdut!

Jos mulţimea numeroasă murmura surd. Nici o întrebare însă nu răsună la trecerea consiliului. Respectuoşi, le făcură loc, apoi îşi întoarseră din nou ochii spre marginea terasei a doua, aşteptînd roboţii.

Flyh, conducătorul echipelor de salvare, înaintă pînă la mijlocul treptelor, în bătaia reflectoarelor pieţii.

— Prieteni, se adresă el pămîntenilor. Nu mai putem aştepta venirea roboţilor plecaţi în cercetare. Întîrzierea lor dovedeşte că fisura este mai importantă decît ne aşteptam. Vom trimite peste zece minute prima echipă de intervenţie. Trebuie să adăpostim femeile şi copiii! Noi plecăm chiar...

O nouă bubuitură venită din acelaşi loc îl obligă pe Flyh să se întrerupă. O soluţie densă mătură perdeaua de alge a terasei. Ajunse pînă la marginea ei, apoi coborî cenuşie şi leneşă în jos, către oraş.

Mînaţi parcă din urmă de vălul soluţiilor toxice, doi dintre cei cinci roboţi apărură de pe terasă, apropiindu-se de Lonlun. Ei coborîră greoi şi rămaseră nemişcaţi pe nisipul auriu. Urmă un strigăt general de surpriză, apoi o tăcere apăsătoare. Nimeni nu îndrăzni să alerge spre ei...

— Spărtură... mare! vorbi întretăiat unul dintre roboţi. Gaze... fierbinţi!... Apa fierbe... Ceilalţi au fost... acoperiţi de lavă... Repede... urcă... mereu... a ajuns... gura... crate...

O scînteie orbitoare se răsuci în partea superioară a aparatului. Curentul electric scurtcircuitase centrul de comandă, trecînd prin izolaţia arsă.

O exclamaţie nelămurită răbufni din piepturile privitorilor. Indignarea parcă se adresa cuiva nevăzut, vinovat de cele întîmplate. Svetloum se precipită spre sediul consiliului. În curînd sosiră la apelurile lui peste 200 de roboţi. Ei luară materialele depozitate în piaţă şi porniră cu maximum de

viteză spre locul spărturii. Pămîntenii săriră în două acvamobile, urmărindu-i îndeaproape.

Ca răspuns la comunicatele lui Pöyk, siderantropii soseau în grupuri tot mai mari de pe străzile laterale.

Cînd depășiră pragul terasei a doua, erupția intrase într-o nouă fază. O cascadă de aburi lăptoși se revărsă din spărtură, condensîndu-se imediat, și o serie de trosnete infernale se înlănțuiră la intervale neregulate, semn că lava luase contact cu apa.

În sfîrșit, ajunseră. Cu măștile antimagmatice pe față, oamenii ieșiră din mașini. Înotară pînă la delușorul din fața spărturii. Lava se adunase aici într-un lac de mici proporții. Suprafața lui se răcea neîncetat, dar cele patru torente de foc aduceau noi valuri fierbinți, suprapunîndu-le în continuare.

Roboții, strîngînd în brațele lor rigide tuburile cu bacterii termoabsorbante, începură atacul.

Două șiruri înclinate și opuse se năpustiră concomitent asupra fisurii, trecînd cu viteză amețitoare pe lîngă „lac". Tuburile lungi și verzi începură rostogolirea prin apă ca un roi compact, strălucind nefiresc în lumina puternică a cristalelor.

După lansarea încărcăturii, roboții se întretăiau într-o ordine perfectă, coteau într-o parte, executau un viraj larg și reveneau.

Douăzeci de acvamobile apărură în goană, aducînd sfere de sudură și rezervoare cu alte bacterii. Rapid, vehiculele fură așezate după o spirală largă, din ce în ce mai sus. Menținîndu-și distanța dintre ele, mașinile își puseră motoarele în plin. Prin trapele întredeschise fură lansate rezervoarele și sferele.

Lava începuse să prindă o pojghiță subțire. Temperatura apei scăzu brusc sub acțiunea neîntreruptă a bacteriilor. Acvamobilele reveniră pe delușor și oamenii luară legătură cu Lonlunul pentru a comunica îndeplinirea misiunii.

— ...așadar, totul e în ordine! mai spuse o dată Aal. Ne întoarcem?

— Atenție! Acolo! îl întrerupse Doina de lîngă portieră.

Întinse mîna undeva, spre dreapta. Bubuitul zguduitor al rachetelor intersiderale în momentul decolării lor de pe Pămînt, li s-a părut celor prezenți mult mai slab decît zgomotul acestei a doua explozii. Ea smulse cu o violență de nedescris blocuri metalice, rostogolindu-le ca pe niște pietricele în lungul terasei. Perdeaua opacă a gazelor brusc dilatate și a vaporilor supraîncălziți învălui locul exploziei. Vălul fantastic al soluțiilor colorate țîșni din îngustimea pereților ca o trombă vijelioasă și stranie, biciuind întreaga terasă.

— Două acvamobile supraveghează solidificarea, ordonă Flyh. Celelalte, viteză maximă spre oraş!

*

— Gata!? întrebă Pöyk pe tînărul siderantrop care-i ieşise în întîmpinare.

— Toate pregătirile sînt pe terminate! răspunse acesta. Roboţii au fost revizuiţi. Din nefericire, Centrul cristalogen şi Uzinele vii ies în afara perimetrului calculat.

Svetloum se apropie grăbit.

— Echipa specială de luhi e gata? întrebă el. Avem nevoie şi de 80 de roboţi.

— Fii atent! Cît se poate de atent! îl sfătui Pöyk. Vuys pleacă şi el cu voi?

— Da! Şi el, şi Lulh!

— Vuys n-ar fi trebuit să vă-nsoţească! Robotul „V.K.R." perfecţionat de el se fabrică intens în uzinele de montaj. Era obligat să supravegheze procesele tehnologice.

— A rămas în locul său inginerul Hoar.

— Bine! Altceva. Roboţii cu dispozitive de absorbţie a soluţiilor toxice vor evolua curînd deasupra oraşului. Legătura prin sonoradio nu se mai poate stabili. După terminarea primului lot de „V.K.R.", vi-i trimitem acolo. Dacă spărtura e prea largă, cere-ne ajutoare. Lucraţi repede! Apoi îi şopti la ureche: Aparatele de previziune seismică anunţă o nouă explozie. Proporţiile ei nu pot fi apreciate. Ştim doar că ele vor întrece cu mult calculele noastre.

Bătrînul savant, căruia automatul îi traducea cu greu şoapta pripită a siderantropului, păli.

— Acum îţi dai seama! reluă Pöyk. Erupţia nu poate fi împiedicată. Dar trebuie să ne pregătim pentru a o întîmpina. Se va construi o a patra terasă ca loc de refugiu. La revedere! Succes!

*

Cei adunaţi în piaţă priveau încă în urma luminiţelor roşii care se depărtau cu repeziciune, cînd vuietul altor motoare răsună deasupra clădirilor.

Pöyk ieşi repede în calea noilor sosiţi. Echipa lui Hans Aal se despărţise în două. Jumătate dintre vehicule goniseră din răsputeri spre locul noii explozii. Oamenii cercetaseră sumar spărtura. Din maşini fură coborîte trupurile a cinci siderantropi, sufocaţi de soluţiile toxice în timp ce efectuau recunoaşterea. Mulţi dintre cei prezenţi îşi recunoscură în cele cinci cadavre prieteni şi rude. Într-o linişte desăvîrşită, grupul siderantropilor îi înconjură.

— Au plecat? întrebă Hans Aal.

— Da !
— Îmbarcarea !
Vehiculele țîșniră ca un stol de păsări speriate.

*

Razele luminofoarelor năvăleau de pretutindeni, răsfrîngîndu-se în nichelul sclipitor al aparatelor. De aici, de la ultimul etaj al clădirii, „Lumina de Piatră" părea un amfiteatru imens, care urca în trepte largi, circulare, pierzîndu-se în penumbra primei terase. Forfota siderantropilor creștea din clipă în clipă. Membrii celei de-a doua echipe de intervenție colindau toate casele, distribuind rezervoare cu oxigen și măști antimagmatice.

Soluțiile toxice emanate de explozie continuau să se infiltreze tot mai jos. Ele acoperiseră orașul cu un plafon subțire, cenușiu, la înălțimea de 80 m.

Pöyk se apropie de tehnicienii de la pupitrele de comandă.

— Ar fi timpul ! Luați legătura cu stațiile auxiliare ! Roboții au fost scoși din depozite ?

— Gata ! răsună un glas.

— Cîmpul magnetic !

Siderantropii manevrară comenzile. Aparatele intrară în funcțiune. O rețea de curenți electromagnetici se împleti ca o cupolă invizibilă deasupra clădirilor. Legătura prin sonoradio cu echipa ce lucra la noua fisură se întrerupse.

— Roboții !

De pretutindeni, de pe acoperișurile caselor, se ridicară mii de corpuri metalice alungite. Nu peste mult timp, ele executau un dans întortocheat și fantastic. Soluțiile toxice erau absorbite, transformate prin reacții chimice în săruri și apoi depozitate în centre speciale.

*

Aplecat peste comenzi, Vuys conducea acvamobilul, încercînd să străbată cu privirea vălul cenușiu al soluțiilor. Vehiculul lor se învîrtea jos, mai jos decît toate celelalte, exact deasupra lavei. La fiecare tur era nevoit să treacă printr-o fîșie tot mai largă a soluțiilor, care se răspîndeau în toate părțile, mînate de curenții radiali. În spate, Lulh împingea rezervoarele lungi către siderantropii care le destupau și le aruncau prin cele două portiere ale mașinii.

— Am obosit de-a binelea, mormăi Huyh, fratele lui Vuys și se rezemă de mînerul lucitor al trapei. Oxigenul mi-e pe sfîrșite sau aparatele nu mai funcționează normal ? !

— Treci în locul meu, îl îndemnă Lulh. Eu și așa nu am mare lucru de făcut.

— Ba nu, vino aici, își chemă Vuys fratele. E mai bine așa.

Lovită de curent ca de o mînă nevăzută, trapa se deschise de tot. Lulh se răsuci în loc și alunecă înspre pragul metalic. Dogoarea apei și mișcarea acvamobilului o ameţiră. Se clătină.

Huyh fu singurul care văzu primejdia. Cu un gest energic o trase pe fată înapoi. Trapa se smuci iarăși și dispozitivele de siguranţă trosniră puternic, agăţînd în articulaţii conducta rezervorului de oxigen al siderantropului. Toate acestea se petrecuseră atît de repede, încît abia după ce tînărul dispăruse ceilalţi își dădură seama de ce s-a întîmplat. Huyh fusese zvîrlit de curent în mijlocul bălţii informe de lavă, pe care bacteriile începuseră s-o acopere cu norul lor verzui și opac.

Nevenindu-i să creadă, Vuys se ridică brusc, privind în direcţia unde-i pierise fratele, se așeză iar, apucă pîrghia direcţională și o sfărîmă de parcă ar fi fost de carton.

În aceeași secundă, acvamobilele se desprinseră pe rînd din formaţie și coborîră pe delușorul din apropiere.

— Nu există altă soluţie, prieteni, îi întîmpină Igor Svetloum din ușa vehiculului. Trebuie să trimitem în Lonlun după ajutoare și după materiale. Umbo, cercetează te rog și îngrijește imediat pe cei intoxicaţi. În general, noua erupţie ne-a derutat. Cine pleacă împreună cu noi ?

Vuys și Lulh ieșiră imediat în faţă. Îi urmară, la un scurt interval, alţi douăzeci de siderantropi.

— Îmbarcarea !

*

Pöyk ridică neputincios din umeri :

— Roboţii „V.K.R." au atins cifra de 300. Oameni vă putem da destui. Dar cu sferele de sudură și rezervoarele de bacterii e mai greu. Trebuie să le luaţi de la Centrul cristalogen și de la Uzinele vii, iar ele se află în afara cupolei de protecţie. Acolo n-a mai rămas nimeni. Au fost chemaţi toţi înainte de instalarea cupolei. Mai rămîne o singură soluţie : să încărcaţi tot ce aveţi nevoie, cu ajutorul unor tehnicieni care vă vor însoţi.

Hans Aal și George Lan părăsiră încăperea, salutînd scurt.

— Așadar, aceasta este situaţia, se întoarse Pöyk spre membrii Consiliului știinţific. Cea de-a treia explozie va izbucni peste cîteva ore. Ce măsuri putem lua ?

— Retragerea pe terasa a treia ! rosti un siderantrop în vîrstă.

— Și chiar mai sus, sub stratul de bacterii, pe terasa a patra, interveni un altul. Numai astfel vom putea rezista pînă. .

— Pînă cînd ?
— Pînă la venirea Tümilor !
— Şi dacă n-au receptat mesajul ?
— În cazul că erupţia va avea proporţii neaşteptate, putem închide supapele de comunicaţie cu materia fierbinte ! propuse cineva.
— Depinde de locul unde se va produce explozia ! După ultimele date, va avea loc chiar la nivelul oraşului, în sectorul sudic, acolo unde peretele prezintă mai multe fisuri de adîncime.
La cuvintele lui Pöyk, în încăpere se aşternu o linişte de gheaţă.

*

— Nu se văd încă ?
— Nu.
— Care mai e situaţia ?
— Pînă acum, neschimbată. Bacteriile nu mai pot învinge temperatura. Nu simţiţi ? Apa frige.
O nouă explozie, apoi zgomotul şi bolboroselile apei în contact cu topitura.
Torentul de foc, învăluit în avalanşa soluţiilor cenuşii, se prăvăli cu repeziciune peste marginea digului ridicat de siderantropi şi se îndreptă spre locul unde staţionau acvamobilele. Se produse o învălmăşeală inimaginabilă. Personalul tehnic voia să înainteze spre maşini, pentru a le scoate din zona primejdioasă. Împinşi înapoi de cei care fugeau să scape, fură daţi peste cap. Flyh încercă să strige ceva, dar nu-l asculta nimeni. Atunci încercă să taie calea fugarilor :
— Suiţi-vă în vehicule !
Îl ridicară cu braţele deasupra lor şi-l tîrîră mai departe, în timp ce el se zbătea ţipînd ceva în microfonul căştii.
Ajunsă la maşini, materia incandescentă se rostogoli printre ele. Tehnicienii surprinşi înăuntru smuciră portierele încercînd să se salveze. Lava îi acoperi. Se auziră cîteva vaiete prelungi.
În calea celor care fugeau apăru un nou torent, astfel încît prinşi între cele două rîuri clocotitoare, siderantropii începură să înoate de colo-colo, fără nici o ţintă. Se agăţau unii de alţii, se învălmăşeau şi mulţi pieriră în lupta aceasta. Şuvoaiele înaintau încet, tinzînd în mod vădit să se unească.
Luhii se aruncară în sus, ca nişte apariţii ireale, înotînd prin valurile soluţiilor toxice şi dispărură în ceaţa care frigea, topea măştile şi costumele.
Brusc, norul cenuşiu se repezi în urma lor. Îi ajunse, îi învălui şi totul dispăru fără urmă.

*

Roboţii „V.K.R."... se certaseră. Era un fapt împlinit, în faţa căruia oamenii rămaseră neputincioşi, neştiind cum să intervină.

În momentul cînd ieşeau din uzină, roboţii erau alimentaţi cu energie şi li se indica să aştepte în curtea interioară pînă la primirea noilor dispoziţii. Dar roboţii „judecau" conform programului construcţiei lor, se orientau rapid asupra situaţiei date şi încercau să găsească o soluţie cît mai corespunzătoare.

După microbenzile găsite mai tîrziu, s-a reconstituit „cearta" maşinilor. Iată cîteva fragmente ale acestui fenomen ciudat:

— Prin spărturi năvăleşte lavă! spusese „V.K.R.-1".

— Da! Oraşul e ameninţat. Oamenii nu pot lupta împotriva pieirii decît cu ajutorul nostru! completase „V.K.R.-10".

— Dar ce trebuie să întreprindem?

— Ne vor da maşini şi aparate. Nu va fi totuşi prea tîrziu?

— Cît trebuie să mai aşteptăm?

— Poate maşinile vor trebui construite de noi, spusese „V.K.R.-16". Nu sînteţi de părere?

Astfel, roboţii concepură o serie de metode de apărare, păstrate de dispozitivele lor de memorie. Schiţe fantastice, imprimate pe microbenzi cu o repeziciune uimitoare, fuseseră supuse aprecierii.

„Cearta" izbucni dintr-un motiv mărunt: compararea a două proiecte. Unul dintre ele era o placă metalică de dimensiuni neobişnuite, menită să acopere spărturile; celălalt era un proiectil de mărime mijlocie, încărcat cu material puternic refrigerent, care trebuia să pătrundă în lavă, pentru a o solidifica.

Despărţiţi în două grupuri distincte, roboţii argumentau concomitent cu cele mai diferite mijloace, întrerupîndu-se unii pe alţii. Atunci „V.K.R.-1" amplifică la maximum puterea difuzoarelor sale şi propuse:

— Fiecare proiect să fie realizat separat! Vom urmări ulterior eficacitatea.

Începu să se desfăşoare o activitate febrilă. Memorînd detaliile proiectelor, fiecare tabără porni la lucru, fără ca siderantropii observatori să mai poată interveni cu ceva.

Cît trecuse din acel moment nu s-a putut preciza. Cînd Hans Aal şi George Lan sosiră pentru a lua roboţii, întîlniră un grup de tehnicieni care „parlamentau" cu cinci automate rămase de gardă.

— Nu e voie! Veţi vedea în curînd rezultatele! Vom fi salvaţi cu toţii! repetau la infinit acestea, în timp ce automatele celelalte se grăbeau să realizeze proiectele.

— Cele două metode ar trebui combinate ! spuse Lulh. Şi acum, repede, la spărtură !

*

Din fisurile peretelui exterior al lumii subacvatice magma apăru sub marginea terasei întîi care începu să se năruie. Cordonul fragil al algelor se mistui o dată cu vieţuitoarele buimăcite. Lava se rostogoli, adunîndu-se în cantităţi din ce în ce mai mari sub terasă. Un rîuşor incandescent care nu mai putea fi oprit înconjură oraşul. Singura măsură posibilă ar fi fost evacuarea locuitorilor pe terasa a patra. Cum să părăseşti însă toată această civilizaţie ?

Dispoziţiile lui Igor Svetloum fură precise şi scurte :

— Mircea şi Inna, la postul de sonoradio ! Comunicat special : toate femeile, copiii şi bolnavii să fie strînşi în piaţă. Arno, Umbo, Doina şi Lulh, adunaţi pe toţi membrii colectivelor noastre aici. Su Mima, cheamă toţi inginerii la mine ! Aal, pregăteşte abisoscaful pentru adăpostirea copiilor în caz de pericol. Detaşează încăperile şi izolează motoarele ! După aceasta, trebuie să elaborăm cea mai eficace metodă de stăvilire a lavei. Consider că prăbuşirea teraselor şi folosirea proiectilelor refrigerente ar fi lucrul cel mai indicat.

Din pricina soluţiilor toxice strecurate pînă la terasa a treia şi a bubuiturilor provocate de explozii, întreaga faună, cuprinsă de panică, se năpusti din mijlocul junglei de alge şi fugi în toate părţile. Pătrunzînd în zonele otrăvitoare, multe vietăţi pieriră. Trupurile lor căzură încet peste oraş.

*

— Iată, aici este instalaţia care dirijează supapele, îi explică lui Hans Aal inginerul, apropiindu-se de pupitru şi răsucind două manete. Materia fierbinte din conducta energetică a Lonlunului este îndreptată prin canale oblice către supape. Cînd presiunea ei întrece presiunea magmei de sub noi, acestea se închid.

Inginerul decuplă pîrghia, trase afară siguranţa de plastic, apoi o introduse între plăcuţele distribuitorului. După cîteva secunde, jos, foarte jos, se auzi o explozie înfundată. Siderantropul tresări speriat :

— Supapele... s-au blocat şi s-au rupt ! S-au blocat şi s-au rupt ! strigă el. Ce facem ?

Dar Hans Aal nu mai era în încăpere.

*

Inna, Igor Svetloum şi Mircea ieşiră pe rînd din cabina acvamobilului şi se apropiară de roboţii care lucrau de zor. Marea placă metalică acoperise locul fisurii şi „V.K.R.-1", autorul proiectului, veni în întîmpinarea tümilor.

— Ajutorul nostru v-a fost de folos. Dacă nu eram eu, „V.K.R.-88" nu făcea nimic cu proiectilele lui refrigerente.

Cei trei nu se putură stăpîni să nu rîdă auzind „lăudăroşenia" robotului.

— Ca să-i dovedesc acest lucru, urmă imperturbabil „V.K.R.-1", am lăsat fără ştirea nimănui un colţ întreg al platformei mele lipsit de proiectile refrigerente. Sînt sigur că metalul nu se va topi.

Exact în acelaşi moment, aproape o optime din placă cedă temperaturii şi un firicel de lavă se scurse cu repeziciune.

„V.K.R.-1" „privi" cum firicelul se transformă într-un pîrîiaş, apoi într-un rîuşor, şi făcu un gest la care nu se aştepta nimeni: se repezi, luă un proiectil refrigerent şi se aruncă în lava care se solidifică în cîteva clipe peste el.

— S-a „sinucis"? întrebă Inna nedumerită.

— Repede, să astupăm spărtura, strigă Igor Svetloum fără a-i răspunde.

Se urcară în maşină, ajunseră la stocul de proiectile şi luară cinci dintre ele la bord. În jurul lor, forfota luhilor şi a roboţilor era în toi. Se întăreau marginile de fuziune ale platformei metalice.

Acvamobilul tümilor se opri deasupra noii fisuri, la mică înălţime. Apa clocotea. Vrej apucă un proiectil de solidificare, deschise brusc trapa şi-l azvîrli exact în partea inferioară a spărturii. Reacţia refrigerentă urmă imediat şi mai mult de jumătate din topitură se întări instantaneu.

Mircea aruncă şi al doilea proiectil, apoi se prăbuşi pe banchetă, ducîndu-şi mîna la piept unde îl atinseseră stropi de lavă fierbinte.

Inna ţipă atît de ascuţit, încît Svetloum se întoarse spre ei cu iuţeala fulgerului, după care porni vehiculul cu maximum de viteză spre spitalul din oraş.

*

Fata se apropie de Vrej, controlîndu-i rezervoarele cu oxigen.

— Cum te simţi?

— Bine! Mai bine. Cînd îmi dai drumul?

— Nu acum. Mai aşteaptă. Medicii siderantropi ţi-au aplicat un tratament al lor, în urma căruia rănile ţi s-au închis aproape complet. Trebuie însă să te mai odihneşti! Iartă-mă, mă cheamă cineva!

Într-adevăr, un geamăt stins răzbătu dintr-un colţ al spitalului improvizat lîngă Lonlun. Inna alergă într-acolo. Era de-a dreptul uimitor cum de izbutea tînăra fată să-i ajute atît de mult pe medicii luhi.

Necontenit erau aduşi numeroşi răniţi. În multe cazuri îngrijirea lor se dovedea zadarnică: mutilaţi, cu piepturile

sfîrtecate mureau fără să scoată o șoaptă. Unii plîngeau... Nu, nu de durere, nici de frica morții, ci din pricina tragicelor întîmplări abătute asupra lumii lor. Mircea le ghicea lacrimile în dosul suspinelor înăbușite, strecurate printre dinții încleștați. Ce mai puteau spera ? Spărtura din preajma orașului tot nu fusese astupată. Era mai mult decît evident că vor fi acoperiți de lavă. Cînd trebuia să se întîmple aceasta ? Înainte ca ajutorul de la suprafață să sosească ? Nesiguranța îl chinuia pe Vrej mai rău decît rănile și dezastrul.

— Mircea, avem o vizită. Doina !

Tînărul se ridică iute în coate, întorcîndu-și capul spre fată.

— Cum îți merge ? Ai salutări de la toți prietenii !

— Ce se mai aude cu operațiile de salvare ? S-a întreprins ceva nou ?

— Pentru a stăvili erupția de pe terasa a doua, vom prăbuși peste ea o secțiune a terasei superioare. Se pregătesc aparatele pentru tăierea rapidă a metalului. Spărtura de aici n-a fost sudată, nu ? Cred că va trebui să înceapă evacuarea întregului oraș.

*

În primele trei acvamobile se aflau Vuys împreună cu alți siderantropi, Igor Svetloum, Hans Aal, Doina și George Lan, Patterini, Nyass Umbo și Su Mima. Arh, micul siderantrop care-i însoțea pe tümi peste tot, se strecurase și de data aceasta printre dînșii, în ciuda împotrivirii lor la început.

— Voi fi cuminte ! se rugase băiatul, cerînd cu ochii sprijin de la Arno. N-am să vă stingheresc cu nimic ! Mama a fost intoxicată acum cîteva ore și e la spital. N-am unde să mă duc.

Înduioșați de lacrimile care-i răzbăteau în glas, abisonauții îl primiră. Și iată-l acum între Doina și Su Mima, fericit la culme că prietenii lui, care-i treziseră uimirea și admirația, l-au luat cu ei.

În spate, veneau celelalte șapte vehicule. Sub fiecare se vedeau proeminente barele prin care urmau să fie emiși curenții de înaltă frecvență pentru secționarea metalului. Algele erau atît de încîlcite, încît oamenii se văzură nevoiți să-și croiască drum printre ele accelerînd pînă la refuz motoarele. Vehiculele străbăteau cu greutate „tunelele" prin care trecuseră nu de mult reprezentanții faunei abisale.

— Evacuarea orașului a început ? întrebă Svetloum.

— Da, de o jumătate de oră, îi răspunse Vuys.

— Ce crezi ? Vor veni cei de la suprafață ?

— Fără-ndoială că da, dar nu știu dacă mai putem rezista pînă atunci.

— Care sînt limitele posibilităților de rezistență ?

— Aproximativ 32 de ore de acum încolo. Evident, e prea puțin. Dar iată, am ajuns !

Din pricina algelor lipite de peretele vertical, fuseseră gata să se ciocnească de el. Igor Svetloum coborî repede :

— Ați respectat direcția de înaintare ?

— Cu strictețe, răspunse Lan.

— După cîte constat, bacteriile termoabsorbante de aici au dispărut cu desăvîrșire, spuse Vuys. Anumite soluții toxice și alte substanțe le distrug.

— Ciudat ! Oare să existe o nouă fisură ?

— N-ar fi exclus, răspunse inginerul. Dar să începem lucrul ! Două acvamobile se vor deplasa în dreapta, și două în stînga. Celelalte vor secționa radial terasa. Echipajele să ia cu precizie poziția și s-o încredințeze aparatelor de orientare. Acțiunea trebuie în așa fel coordonată, încît cele patru grupe să se întîlnească concomitent spre extremități. Ce ziceți ? încheie el.

Acvamobilul în care se găseau Vuys, Arh, George Lan și Patterini coborî atît de jos, încît barele dispozitivului de secționare atinseră neregularitățile terenului. Imediat ce puseră aparatele în funcțiune, din șanțul tăieturii izbucniră valuri de topitură. Apa începu să clocotească cu furie.

Din mașina care-i urma, Hans Aal, Doina, Su Mima și Nyass priveau încordați. Evenimentele se precipitară. Spărtura din peretele lui Tümgavo, neobservată pînă atunci din pricina algelor încîlcite se căscă învăpăiată într-o parte, cu atît mai largă cu cît magma împinsă de presiune năvălea mărindu-i dimensiunile.

Un rîu subțire de foc țîșni spre prora acvamobilului și pătrunse brusc înăuntru prin vizorul sfărîmat.

— Întoarce ! strigă inutil Doina din vehiculul din spate.

Vuys, care era la comenzi, nu mai apucă să manevreze. Jetul fierbinte îi străbătuse pieptul, oprindu-se pe picioarele lui Patterini.

Acesta gemu adînc și-și închise ochii de durere. Cu gesturi aproape reflexe deschise portiera, căută cu mîinile în jur pînă dădu de Arh, îl smulse de pe banchetă și-l împinse afară.

— Fugi !

Stăpînindu-și greu reacțiile produse de arsură, Arno întredeschise pleoapele abia după cîteva clipe. George Lan zăcea lîngă el, cu capul acoperit de lavă. Arh luase locul lui Vuys la comenzi.

— De ce te-ai întors ? Fugi ! scrîșni geofizicianul, încercînd neputincios să se ridice.

— Lasă-mă, mă pricep !

În clipa cînd motorul, cu un muget deznădăjduit, se străduia zadarnic să tragă mașina înapoi, în fața portierei apărură

Doina Lan și Hans. Fata rămase împietrită, cu ochii la bulgărul inform de metal care îmbrăcase umerii lui George. Hans se contractă din toți mușchii și dădu să se aplece spre Arh, ca să-l tragă afară.

Arno îi văzu chipul schimonosindu-se dintr-o dată; undeva în spate îi mai zări pe Nyass și Su Mima, apoi de sus i se păru că s-au prăvălit peste el toate uraganele fierbinți ale Soarelui.

Aal privise noul văl de soluții toxice năvălind către dînșii; întinse fulgerător mîna după Doina, dar nu mai avu timp să acționeze. Curentul năprasnic de apă clocotită îl înșfăcă și îl rostogoli, zvîrlindu-l într-o parte.

Prin infernul înconjurător răzbătu țipătul subțire al unui copil surprins și înfricoșat...

Al doilea val de magmă, împins de presiune, încălecă leneș deasupra primului și curse încet peste acvamobil. În locul unde se aflase fata se învîrtejeau acum numai apele cenușii. Lava curgea mai departe, ca și cînd acolo n-ar fi întîlnit nimic.

Nyass Umbo scoase un sunet ciudat, ca un oftat de nedumerire. Su Mima îl văzu înaintînd cu mișcări rigide și stîngace către zbuciumul uriaș al undelor încleștate cu pămîntul topit din adîncuri într-o luptă parcă fără sfîrșit.

— Nyass!

Cu privirea fixă, medicul căuta să străbată în mijlocul furtunii aducătoare de moarte, să mai întrezărească doar o singură clipă ochii negri și chipul drag, pierdut pentru totdeauna.

Cu o forță uriașă, de care nimeni nu l-ar fi crezut capabil, naturalistul îl apucă de centură, îl smuci în sus, îl răsuci pe spate și-l purtă pînă la acvamobilul în care Hans se prăvălise pe o banchetă, ținîndu-și capul în mîini. Mașina dispăru printre alge cu toată viteza.

*

Hans Aal închise pentru o clipă ochii. Dar nu-și putu stăpîni tulburarea. Avea impresia că o menghină îi strînge capul fără cruțare, iar durerea i se întindea mereu, de-a lungul coloanei vertebrale. Știa de ce. Rezervorul cu oxigen lichid i se găurise în urmă cu două ore și soluțiile toxice pătrunseseră înăuntru. I se mai întîmplase așa ceva mai demult, înainte de sosirea celei de-a doua expediții. Ca și atunci și-a schimbat aparatul îndată, totuși nu putea ști cît timp a inhalat gazele otrăvitoare. Și tot ca atunci simțea că toate gîndurile i se învălmășesc; fără îndoială, toxinele acționau asupra sistemului nervos.

Se ridică de pe bolovan și ascultă zarva și rîsul cristalin al copiilor din abisoscaf. Deși zguduită de moartea prietenilor

ei, Inna își găsise totuși puterea să povestească micilor luhi ceva vesel.

În curînd fata ieși din navă și se apropie de dînsul.

— Hans, zise ea, supraveghează-i ! Eu trebuie să mă duc în oraș. Spune-le tot timpul ceva, explică-le construcția „Constelației II". Sînt tare curioși !

Savantul făcu semn că a înțeles și Inna plecă.

„Sînt tare curioși !" gîndi el. „Așa sînt toți. Ei nu știu, nici măcar nu bănuiesc primejdia ! Dar eu... Eu l-am văzut pe Arno cu picioarele arse, chinuindu-se să iasă din acvamobil. Arno are opt copii. Și-am auzit țipătul lui Arh... Țipătul acela cutremurător, ce mă urmărește și acum, plin de nedumerire și teamă... Iar micuții din abisoscaf nici măcar nu bănuiesc primejdia..."

Aal porni spre aparat cu o hotărîre de neclintit în ochi.

— Ei, ce se-ntîmplă acolo ? „Constelația" noastră pleacă ?!

Su Mima se repezi înotînd din răsputeri către nava care începuse să ia înălțime. O așteptă să ajungă în dreptul lui, apoi deschise trapa și pătrunse în cabina inferioară, special amenajată pentru adăpostirea micilor luhi. Copiii plîngeau speriați, fără să știe ce se petrece.

— Nene, nene ! scînci un puști, apucîndu-l de mînă. Adineaori nenea Hans ne-a închis ușile și ne-a spus să fim cuminți, că ne duce la sup... la supri...

— La suprafață ?

— Da, acolo ! Dar eu nu vreau ! Unde e mama ?

Naturalistul coborî la postul C.N.S., trecînd prin coridorul-ecluză.

— Hans, ce faci ?

Mineralogul avea privirile rătăcite și tremura din tot corpul.

— Sus, la aer, Su Mima ! Sus e soarele !

— Dar nu-i poți ține pe copii închiși, se sufocă ! Și apoi unde pleci prin bacterii ? Nu știi că abisoscaful e avariat ?

— Su, pe băiatul meu îl cheamă Arh... Și capul, de ce mă doare capul ? O dată am văzut o cometă cu două capete și Arh m-a rugat să i-o dau lui. Su, tu știi ce-i o cometă...

Naturalistul scoase o exclamație asemenea unui muget. Hans Aal era nebun ! Înnebunise și nimeni nu-și dăduse seama de asta.

— Hans, dragul meu, lasă-mă pe mine la comenzi !

— Pe tine ? Nu ! Tu n-ai destulă experiență ! Bacteriile sînt înșelătoare...

— Hans !

— Ia mîna, îți spun !

Pragul de microorganisme se apropia mereu. Aal se plecă spre manetele electrodezagregatorului. Desperat, celălalt își

smulse de la centură arma ultrasonică ce nu-l părăsea nici-odată, o potrivi la intensitate minimă și apăsă pe trăgaci. Hans își duse mîinile în dreptul urechilor, se clătină și căzu peste tabloul de bord.

— Să sperăm că te vom putea vindeca, prietene! șopti Su Mima, ridicîndu-l.

CAPITOLUL XIX

Epopeea ultimelor ore

Grupul uriașelor abisoscafe construite de tümi într-un timp record trecea prin bezna oceanului pe același drum străbătut înainte de primele două expediții.

Perfecționate și utilate complex, navele nu mai resimțeau atît de intens vibrațiile ultrasunetelor. După o coborîre rapidă, aparatele se opriră. De sub ele apăru pe ecrane „Constelația din ape", învăluită în norii soluțiilor toxice vînzolite de colo-colo.

Pragul bacterian fu străpuns în cinci locuri deodată. Cinci siluete înguste se conturară întunecate pe fondul luminescent.

După așteptarea frămîntată de îndoieli chinuitoare, abisonauților li se păruse atît de firească sosirea ajutoarelor, încît nu dădură semne de prea mare uimire. Priviri încordate cercetau din spatele vizoarelor grupul de nave...

Mircea Vrej și Su Mima erau însă copleșiți de emoție și fiecare dintre ei o simțea diferit.

Mircea se bucura că lupta și sacrificiile lor nu s-au irosit în zadar. Ar fi fost gata să strîngă la pieptul său pe fiecare siderantrop și să-i strige privindu-l în ochi: „Nu sîntem singuri, prietene!"

Su Mima, omulețul cel veșnic neastîmpărat, fremăta acum din tot corpul. „Cum era să uit?... Un pește pentru micul Nicol Patterini!"

Luhii erau neliniștiți. Se găseau la o cotitură decisivă a întregii lor istorii. Jos, moartea — sus, lumea tümilor. Aceștia le întindeau mîna cu prietenie și sinceritate. Se vor putea însă adapta noilor condiții de la suprafață?

Piloții celor cinci nave abia sosite zăriră imediat grupul de oameni și se îndreptară către ei. Igor Svetloum și Pöyk le ieșiră grăbiți în întîmpinare.

— Cîte aparate aveți?

— Numai 25, răspunse conducătorul grupului, plecîndu-și ochii ca o scuză. Răstimpul a fost prea scurt și...

— Îi puteți lua pe toți? îl întrerupse bătrînul nerăbdător. Sînteți utilați?

— Conform instrucțiunilor din mesajul trimis de dumneavoastră.

— Bine, privește! îi arătă el mulțimea siderantropilor. Cît timp ne trebuie?

— Judecînd după condiții... șase ore pentru evacuarea populației și...

— Cît? Nici nu vă gîndiți! Patru! Și patru sînt prea multe. Lava urcă cu repeziciune. Timpul este limitat. Fiți atenți cum vă descurcați la manevrare!

— Vom încerca!

— Prietene, se întoarse savantul spre Pöyk. Ne-am înțeles! Copiii și femeile! Strînge-i chiar aici, în jurul orificiului superior. Veți fi ajutați de toți abisonauții...

Nimeni nu se așteptase la așa ceva. Toți erau copleșiți literalmente de fantezia și spiritul de prevedere al salvatorilor.

La patru minute după plecarea ultimei nave, un pinten colosal se înfipse puternic în pragul bacteriilor, străbătîndu-l ca pe o coală de hîrtie. O navă înaltă își făcu apariția. Ea înaintă încet, exact pe centrul deschizăturii, pătrunzînd pe trei sferturi în calota inferioară. Rămase nemișcată. O trapă largă semicirculară se deschise automat. Din interiorul navei răzbătu o lumină argintie. Zece oameni ieșiră pe pragul lat aproape ca o platformă.

Într-o ordine perfectă, copiii și femeile pășiră în interior.

★

Igor Svetloum era din ce în ce mai uimit. Deasupra conului vulcanic care în urmă cu două săptămîni fusese atît de pustiu și neospitalier pluteau acum un roi nesfîrșit de luminițe multicolore. În umbră se desenau siluetele celor douăzeci și cinci de nave, dintre care unele atingeau 300 m înălțime. Din cînd în cînd, văluri cenușii încețoșeau priveliștea.

Dispuse în cerc în jurul conului, abisoscafele neclintite păreau un fel de uriași din basme care se puneau în slujba binelui. Acvaplanele mici, ce se vînzoleau de colo pînă colo, dădeau o notă de însuflețire tabloului. Farurile clipeau des, cînd într-o parte cînd într-alta, creînd impresia că navele uriașe își cheamă supărate puii înapoi.

Igor Svetloum se îndreptă spre aparatul unde se găsea grupul de conducere al expediției. După ce dădu raportul, întrebă:

— Și sus? Ce-ați pregătit?

— Chiar aici, în jurul turnului de la suprafață, am adus patruzeci de nave-bazine, utilate provizoriu. În ele îi vom adăposti pe supraviețuitori. Am respectat cu strictețe indicațiile transmise. De aici vom deplasa întreaga lume subacva-

tică. Vom continua să construim acolo o nouă lume pentru dînșii, în așa fel încît să se simtă „ca acasă".

— Da, da, rosti gînditor savantul. Ca acasă !

*

În sfîrșit, toată populația fusese evacuată. Acum urma partea cea mai grea: salvarea a tot ce mai putea fi salvat. Nu rămăseseră pe loc decît membrii Consiliului științific, conducătorii Lonlunului și tümii. Strînși lîngă intrarea în Tümgavo, încercau să deslușească ceva în infernul de dedesubt. Ce se mai putea smulge dezastrului ? Orașul fusese acoperit de lavă ?

După ce intrară în abisoscaful cu care trebuiau să coboare pînă jos, fiecare se grăbi să ocupe un loc lîngă hublouri. Mircea alergă la postul C.N.S., ajutînd piloților să îndrepte aparatul pe drumul cel mai bun.

De cînd aflase despre moartea lui Vuys, a lui Arh și a celor trei prieteni tümi, Lulh nu mai rostise nici un cuvînt. Plînsese ? Nimeni n-ar fi putut spune. Fața îi era liniștită, ciudat de liniștită și tocmai acest lucru o îngrijora pe Inna.

— Cît e... de cînd..., rosti profesoara pe neașteptate.

— Cred că cinci ore. Poate și mai mult... Nimeni n-a mai ținut socoteală.

— Ne-a costat scump lupta aceasta... pentru viață !

— Da, dar am învins ! Mii de vieți au fost în schimb salvate !

— Inna, ce minunați sînteți voi ! spuse Lulh, privind-o ciudat. Sînteți mari și puternici... Datorită vouă ne vom putea continua viața acolo... sus. Vom rămîne prieteni pentru totdeauna !

Inna îi cuprinse umerii și o strînse cu putere la pieptul ei. În aceeași clipă, marele abisoscaf se opri. Oamenii trecură într-o cabină sferică, complet transparentă, pe care un fel de braț metalic arcuit o scosese din trupul abisoscafului. De aici, prin sistemul unor comenzi simple urma să se conducă operațiile. Su Mima își alesese locul cel mai bun pentru a prinde cu ajutorul cinediscului imaginile acestei lucrări unice în istoria omenirii.

Mai întîi se aprinseră reflectoarele în lumina cărora cristalele clădirilor începură a sclipi din toate părțile.

— Atenție !

Cu un uruit înfundat, abisoscaful se desfăcu în două. Cinci proiectoare îi dezvăluiră interiorul. Șase macarale electro-magnetice se deplasară către marginea secțiunii inferioare.

— Încet la manevră ! răsună un glas.

Nava se răsturnă și coborî. Macaralele aruncară cablurile-conductoare. Plăcile circulare de la capătul acestora se lipiră imediat de o clădire.

Aparatele speciale purtate de un grup de tehnicieni zumzăiră timp de cîteva minute, secționînd fundația edificiului. Se auzi o comandă :

— Încet în sus ! Deblocați supapele și atenție la macarale !

Oscilînd ușor în cabluri, clădirea fu ridicată repede și ajunse fără nici un accident pe platforma de transbordare.

Su Mima lăsă cinediscul de la ochi exclamînd :

— Eu... e un... Sînt copleșit ! Ce păcat că nu pot rămîne să privesc mai departe ! Trebuie să strîng o colecție faunistică foarte completă, care să fie transportată sus... Dacă a mai rămas vreun pește ! Mi-am procurat treizeci de bazine de dimensiuni apreciabile. Mircea, Inna, Lulh, nu vreți să mă însoțiți ?

*

— Ei, ajunge ?

— Da de unde ! Îmi trebuie cîteva exemplare rare. Acum vin și ultimele nave. Mircea, hai în „junglă" ! Uite, ia plasa și arma asta ultrasonică. Sper să mai găsim cîțiva peștișori în viață ! Lulh și tu, Inna, rămîneți aici ! Ajutați să fie încărcate bazinele ! Nu uitați porțiile suplimentare de oxigen ! Ei poftim ! Au și sosit cele trei abisoscafe ! N-or să zăbovească prea mult. Hai, pilotule, repede !

Algele, sfîșiate în mare parte, le permiseră să înainteze cu ușurință. Nicăieri, nici o vietate.

— Uite, vezi, șopti cu ochii aprinși naturalistul. Din luminiș se face o potecă la stînga. Vino !

Se afundară în desiș. Soluțiile toxice nu pătrunseseră prea mult aici, deși exploziile erupției se auzeau foarte clar. Plantele avuseseră destul de puțin de suferit. Coridoarele verzi își mențineau încîlceala și sălbăticia.

— Pregătește-te pentru orice eventualitate ! Ai plasa la îndemînă ? Dacă ne atacă trag eu. Am oarecare experiență... Atenție ! Vezi creasta asta metalică ? Aici sînt niște văgăuni îngrozitoare ! Stai ! Am o idee ! Acoperă cu plasa cît mai multe ieșiri de peșteră !

Treaba merse repede. „Vînătorul" trecu pe după plasă și-și făcu vînt într-o grotă.

— Uite, uite ! auzi Mircea prin sonoradio. Trei exemplare admirabile ! Vrej, fii atent ! Cum iese unul afară, înfășoară-l și imobilizează-l !

Pilotul se pregăti.

— Ah, ah, afurisitule ! mormăia cel din grotă. Profiți de faptul că nu vreau să te ucid ? Stai așa ! ăăăă... aaa...

O umbră prelungă se rostogoli prin apă. Mircea, care atît aștepta, o înfășură cu plasa. Animalul se zbătea desperat, ceea ce-l enervă pe tînăr :

— Stai că te potolesc eu ! și se trînti deasupra peștelui.

— Hei, Vrej, dă-te jos ! Vrei să mă-năbuşi ?

Mircea se ridică dezolat. „Vînătorul" se încurcase atît de bine în firele de plastic, încît nu-şi mai putea clinti nici măcar un deget.

— Nu mişca ! îi strigă Mircea. Unde-i cinediscul ? Meriţi să fii imortalizat. Va fi cea mai lirică imagine vînătorească, pe care Anda o va admira desigur din plin !

— Anda ?! Naturalistul uită de situaţia în care se afla şi căzu pe gînduri. Crezi oare că mă va aştepta la întoarcere ?

Pilotul zîmbi. Su Mima reveni brusc la realitate :

— Peştii ! Nu-i lăsa să fugă ! Intră după ei !

După un timp, Vrej reveni cu cîte o vietate mică sub fiecare braţ.

— Nu e rău ! hotărî mulţumit cel din plasă. Unul dintre exemplare aparţine micului Nicol.

Se scurseseră exact şase ore de la venirea primelor abisoscafe. „Lumina de Piatră" dispăruse pentru totdeauna, iar topitura necruţătoare înainta din toate părţile. Dispăruseră Uzinele vii, uriaşul Centru cristalogen, plantele şi animalele. Dispăruse grădina atît de frumoasă unde siderantropii vizionaseră primele filme. Peisajele fermecătoare ale lumii subacvatice rămăseseră doar în amintirile oamenilor şi pe discurile aparatelor. Lumea subacvatică se stingea încet, înconjurată de soluţiile toxice cenuşii şi de pulberile cineritice... Lava se înălţa încet şi sigur.

De sus, de lîngă orificiul central, priveliştea era şi mai dureroasă : terasele apăreau în toată urîţenia mutilării lor. Fiecare bucată de teren mărturisea lupta desperată dusă cu materia fierbinte. Peste marginile ciuntite ale tăieturilor, algele zdrenţuite fluturau ca nişte şerpi muribunzi. Fauna, ridicată de apă, plutea sub pragul bacterian, mişcată încet de curenţii neregulaţi formaţi de marile temperaturi. Razele luminofoarelor răzbăteau din ce în ce mai greu.

— Lava a atins nivelul primei terase, şopti într-un tîrziu Igor Svetloum.

— Totul se stinge, mormăi bătrîneşte Su Mima. Ce păcat !

— Şi cîţi dintre noi.... Nyass Umbo nu mai putu continua.

— Sinii Teci, Doina, George, Vuys, Patterini, Arh... Cîte mii de siderantropi au pierit în luptă cu moartea !? Cîntecele noastre le vor păstra mereu vie amintirea. Aici însă nu moare o lume, prieteni ! De aici se naşte o lume. O lume bună, luminoasă, care va trăi veşnic ! Lumea a cărei întruchipare perfectă este prietenia dintre tümi şi siderantropi. Această întîlnire a noastră este măreaţă.

Lulh asculta gînditoare şi mîna ei prinse mîna caldă a Innei.

— Prieteni, continuă Svetloum. Să pornim spre suprafață! Acolo, sus, sîntem așteptați!

EPILOG

— Atențiune! Atențiune! răsună o voce în difuzoarele parcului. După o luptă îndîrjită, Lulh a cîștigat în cadrul Jocurilor Olimpice de Vară titlul de campion absolut la maratonul subacvatic pentru perioada anilor 2255—2259!

Femeia care s-a oprit o clipă ca să asculte, pornește înotînd mai departe. Casca transparentă a costumului de scafandru nu-i ascunde trăsăturile plăcute ale chipului, căruia ochii mari de un albastru intens îi sporesc și mai mult farmecul. Ea privește stăruitor în toate părțile. Pe cine caută?

În spatele unui boschet de alge, un bărbat se joacă cu un pui de pește magnetic. Vă amintiți? Mama acestuia i-a dat de furcă lui Su Mima în timpul vînătorii din Tümgavo.

— Su, în sfîrșit! exclamă femeia, apropiindu-se. Igor Svetloum m-a trimis după tine, iar tu, poftim, te joci!

— Tu ești, Anda? întreabă naturalistul. Ehei, pe vremea cînd un astfel de pește era gata să pună capăt carierei mele vînătorești, nici nu-mi trecea prin minte că voi ajunge să-i domesticesc urmașii!

— Văd, toată ziua stai numai cu puiul ăsta!

— Da, dar nu-mi pierd vremea de pomană! L-am folosit ca figurant în noul meu film pentru copii, „Vînătorul și peștișorul"!

— Dragă Su, spune Anda așezîndu-se alături de el pe o bancă, observ că ești în continuă transformare! Nu credeam că tu, care ai luptat odinioară cu monștrii adîncurilor, te vei ocupa acum doar de peștișori!

— M-am schimbat, ai dreptate! Sînt totuși schimbări și schimbări!

— Cu o obiecție însă! Curajul tău a rămas același!

Su Mima zîmbește modest.

— Crezi?

— Mi-ai dovedit-o doar din plin atunci cînd, la întoarcerea din expediție, ai venit la mine să-mi ceri mîna! Nu-i așa?

Cineastul se posomorăște brusc și oftează prelung. Lucrurile se petrecuseră tocmai invers. Soția lui izbucnește în hohote de rîs, după care îi ia mîna cu duioșie:

— Ei haide, nu te supăra! Tot e bine că ți-am făcut măcar eu prima declarație de dragoste. Acum să mergem! Igor Svetloum ne așteaptă la Centrul de cercetări cosmice din Lonlun.

Deși total reconstituit, orașul nu se deosebește prea mult de cel din Tümgavo. Aceleași clădiri cu forme ciudate licăresc policromic în razele centrelor luminescente; aceleași grădini

își leagănă continuu bogăția vegetației ; aceleași Uzine vii își răspîndesc bulele de oxigen ce tremură în lumină aidoma flăcărilor care în legendele pămîntene păzesc comorile. În centru se înalță Academia subacvatică ale cărei secții se ocupă cu știința și cultura siderantropilor.

Acum, orașul e aproape pustiu. Marea majoritate a locuitorilor urmăresc Jocurile Olimpice de Vară, unde participă pentru prima dată și reprezentanți ai lor și unde Lulh a și cucerit o medalie.

Se vede însă că s-a întîmplat între timp ceva neobișnuit, căci Su Mima și Anda întîlnesc grupuri de siderantropi care discută agitați ceva, îndreptîndu-se către sediul Consiliului științific. Pe cînd traversează sistemul rețelei de termoficare, celor doi li se alătură Nyass Umbo. A venit dinspre monumentul ridicat în memoria celor căzuți pentru salvarea lumii subacvatice ; obișnuiește să se ducă zilnic și să stea ceasuri întregi acolo, lîngă soclul de marmură porfirie.

— Voi știți de ce ne-a chemat Igor Svetloum ? întreabă medicul. Cred că e ceva foarte important, căci a stăruit să vin cît mai repede !

Piața centrală a Lonlunului e plină de lume. La vederea ei, Nyass și Su își amintesc că tot așa se întîmplase în timpul cataclismului din urmă cu doi ani. Inimile li se strîng de emoție și încordare.

De pe o stradă lăturalnică au ieșit în piață Mircea Vrej cu soția sa Inna, însoțiți de mama lui Arh și de micul Nicol Patterini. Cele două grupuri ajung împreună la Centrul de cercetări cosmice. Tot mai mulți sînt cei care vin de la suprafață, iar transmisia Jocurilor s-a oprit, ceea ce înseamnă că întrecerile au fost întrerupte. Nimeni nu știe însă pentru ce.

— Nene Mima ! îi spune Nicol naturalistului. Rechinul cu țepi pe care mi l-ai adus se zbenguie acum toată ziua în mare, dar seara se întoarce acasă. I-am amenajat o adevărată locuință pe mal, lîngă dig. E foarte blînd. S-a făcut mare, a crescut !

— Auzi, auzi ! face Su Mima. Dar dacă întîlnindu-l o dată la vînătoare nu-l recunosc și-l ucid ? I-ai făcut vreun semn distinctiv, Nicol ?

— Sigur ! I-am vopsit cu alb coada !

Cei din jur nu-și pot reține un zîmbet.

— Să vezi ce frumos este așa, nene Mami ! Eu m-am gîndit să-i dau o scrisoare și să-l rog s-o ducă tatei acolo, jos... Nu-i așa că tata o s-o primească și-o să-mi răspundă ?

Mama lui Arh tresare. Se pleacă asupra copilului care privește încrezător și este vesel că Arno va primi scrisoarea lui și-i va răspunde. Prin minte i-a trecut fulgerător imaginea băiatului ei. Arh semăna foarte mult cu Nicol, ceea ce o făcuse să-l îndrăgească din prima clipă pe micul tüm. De la fiul ei

înghițit de lavă nu i-a mai rămas decît o jucărie dăruită lui de Patterini înainte ca moartea să-i fi răpus pe amîndoi. Temîndu-se să n-o piardă, Arh încredințase această jucărie mamei sale. Acum pentru ea a rămas lucrul cel mai scump de pe lume. Dar Nicol privește încrezător și este vesel că Arno îi va da un răspuns...

Cu mișcări încete, mama lui Arh desprinde un obiect de la piept și-l întinde copilului:

— Ține-o! Ți-a trimis-o tata ca să vezi că nu te-a uitat! Și-ți spune să crești cuminte, mare, să fie mîndru cu tine!

Nicol ia jucăria. E bustul său, pe care el însuși îl dăduse tatălui la plecarea expediției. Mîngîie bronzul înverzit de apă și apasă butonul magnetofonului; se aude poezia recitată odinioară. Și cînd să închidă, deodată răsună vocea unui alt copil, vorbind într-o limbă necunoscută:

— Ce glas frumos! Cine este? Un prieten al tatei, nu-i așa? întreabă el cu ochi sclipitori de bucurie.

— Da, răspunde sugrumat Umbo. E prietenul tatălui tău. A rămas acolo, jos, lîngă el...

Îl ridică în brațe, apăsîndu-i capul la pieptul său. Privirile băiatului nu trebuie să știe nimic din zbuciumul dureros care freamătă în sufletele celor din jur.

Igor Svetloum coboară treptele și se apropie repede.

— Haideți înăuntru! îi cheamă el în grabă. Trăim un eveniment de importanță covîrșitoare...

— Dar ce este? Ce se întîmplă?

— Cum, n-ați aflat? Siderantropii au descifrat mesajul pe unde gravitaționale primit de noi acum 56 de ani. Peste un sfert de oră îl vom transmite întregii planete.

În difuzoare răsună lovituri melodioase de gong. Oamenii au lăsat conducerea proceselor de muncă pe seama automatelor, și-au întrerupt odihna și studiul, au ieșit din case, uzine și instituții, s-au strîns în grupuri și așteaptă. Așteaptă în rachetele gata de plecare sau de sosire, pe sateliții artificiali, în minele selenare, pe malul oceanului marțian: așteaptă cei din expedițiile de ameliorare a climei polilor, cei care extrag aur și radiu din apele mării, cei care supun pentru om forțele uriașe și oarbe ale materiei.

Gîndurile tuturora străbat acum spațiile către lumea care le-a trimis acest mesaj.

În sfîrșit, vocea unui bărbat curmă tăcerea apăsătoare:

„Ne adresăm vouă, urmași ai străvechilor luhi, care ați rătăcit prin Galaxie căutînd și găsind o planetă accesibilă vieții. Dintre toți cei care au încercat să se salveze în Cosmos, ne-am întîlnit pe această cale doar noi. Sîntem însă încredințați că și alte grupuri de supraviețuitori au descoperit corpuri

cerești pe care le-au populat. Chemările lor trebuie să colinde spațiile, călăuzite de sensul luminos al vieții celei biruitoare.

Mesajul vostru, trimis de pe Tüm, ne-a ajuns după ce acei oameni care trăiesc la extremitatea lui Nadved Zard Med * — în punctul 43 gni, 1075 ner ** — ne oferiseră generoși ospitalitatea. Civilizația acestor oameni se afla pe atunci la un grad mai înaintat de dezvoltare decît a noastră. Împreună ne-am stabilit acum pe zece planete, aduse toate în cîmpul gravitațional a doi sori apropiați între dînșii. Cunoaștem și stăpînim energii pe care luhii nici nu le bănuiseră. Cu ajutorul acestor forțe putem transforma stelele, dăruindu-le vieții.

Urmași ai străvechilor luhi, viața care există pe Tüm trebuie să culmineze cu apariția ființelor raționale. Date fiind caracteristicile planetei, aceste ființe vor fi probabil terestre, nu acvatice ca noi. Ajutați-le să se dezvolte! Munciți și creați împreună! Cînd veți fi captat mesajul acesta, astronavele conduse de solii noștri vor fi în drum spre voi. Ne unește un țel comun: izbînda materiei superior organizată asupra manifestărilor oarbe ale naturii. Ne așteaptă o luptă grea și îndelungată, pentru care trebuie să fim pregătiți. Cosmosul nu se lasă ușor înfrînt."

---

* Corespunzînd în limba luhilor Micului Nor al lui Magellan *(n.a.)*

** Coordonatele astrale după sistemul luhilor *(n.a.)*

— SFÎRȘIT —

După mai bine de jumătate de veac, enigma „catastrofei tunguse" continuă să-i pună la încercare pe oamenii de știință și să înfierbînte imaginația scriitorilor. Meteorit, cometă sau navă cosmică ?...

Discuțiile purtate de curînd în paginile presei noastre au arătat interesul pe care-l manifestă cititorii față de această problemă. Ne-am gîndit deci să prezentăm în traducerea și cu comentariul lui ION HOBANA povestirile „Solul Cosmosului" și „Marțianul" de ALEXANDR KAZANȚEV. Fruntaș al literaturii științifico-fantastice sovietice, Kazanțev a emis cel dintîi ideea că fenomenul petrecut la 30 iunie 1908 se datorează exploziei combustibilului nuclear al unei rachete interplanetare. Cercetările întreprinse anul trecut în regiunea catastrofei deschid perspective nebănuite în această privință.

Prezentînd cititorilor, în numerele viitoare, dosarul enigmei din taigaua siberiană, Colecția noastră abordează totodată domeniul deosebit de pasionant al paleoastronauticii — punte de legătură între un trecut semilegendar și un viitor pe care zborul omului în spațiul cosmic l-a adus mai aproape ca oricînd.

Tiparul executat sub com. nr. 21.323 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Știință și tehnică
sau cei care au dat să continue CPSF, au reușit, cu multă dăruire, muncă și cheltuială, acești entuziaști.

Lor trebuie să le mulțumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecție.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email și reparăm greșeala)

Abonamentele la revista „Ştiinţă şi Tehnică" şi la colecţia de „Povestiri ştiinţifico-fantastice" se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituţii şi de la sate, secţiile de difuzare a presei, precum şi de către factorii şi oficiile poştale.

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU

• MAI 1962